

The background is a stylized illustration of a landscape. In the foreground, dark green pine branches frame the top and right sides. A camera with a grey strap hangs from a branch on the right. The middle ground shows a calm lake reflecting the sky and distant mountains. The sky is filled with large, soft, orange and grey clouds, suggesting a sunset or sunrise. The overall style is flat and graphic.

**Anna
Winterová**
**Kdysi tady
hořel oheň**

**KAŽDÉ MÍSTO
MÁ SVÉ TAJEMSTVÍ...**

[DETEKTIVKA]

Kdysi tady hořel oheň

Kdysi tady hořel oheň

Anna Winterová

Mystery Press
2024

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Anna Winterová, 2024

Cover Illustration © Jan Šrámek, 2024

Book Design © Veronika Kopečková, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-677-4 (pdf)

1. kapitola

Kdysi tady hořel oheň

Dupla jsem prudce na brzdu, kola zavřeštěla. Z rozpálené silnice se zvedlo mračno prachu a zvíře, které mi před chvílí skočilo pod auto, zmizelo.

Je to tu, pomyslela jsem si. Má první autonehoda.

Nebyly v tom emoce, žádný strach ani vztek. Svět se zúžil na sílu, s níž jsem se opírala do brzdy, a výsek reality zarámovaný čelním sklem. Zvířecí hlava se na okamžik zjevila nad kapotou, ucítila jsem jemný náraz, jak se pružné tělo otřelo o nárazník. A pak čtvernožec vystřelil mocnými, ladnými pohyby pryč, rychlý jako paprsek světla. Prolétl tryskem kolem staré autobusové zastávky, přeletěl sluncem sežehlou louku a zmizel pod lesem Na Kavkách v zelené, kvetoucí mokřině.

Stála jsem uprostřed silnice, oblak prachu za mnou, ve vzduchu pach spálených pneumatik. Bože, došlo mi. Tohle bylo o milimetry.

Po několika nekonečných vteřinách jsem zvládla odlepit levou nohu od spojky a popojet k nedalekému ústí lesní cesty. Teprve tam jsem vypnula motor a zatáhla třesoucí se rukou ruční brzdu. Uvědomovala jsem si, že nechybělo málo a volala bych touhle dobou odtahovku. Možná dokonce záchranku. Vysoukala jsem se zpoza volantů a vystoupila pod smrky, které mě milosrdně přikryly před sálajícím sluncem. Byl sotva konec června, ale teploty už šplhaly do rekordní

výšky, krajině vládlo sucho, jaké roky nikdo nepamatoval. Ani sluneční žár však nedokázal zahnat neodbytné mrazení.

Klid, jsi naživu, pomyslela jsem si. A jak to vypadá, ani autu nic není. Kdybych byla pověřivá, musela bych si myslet, že je to osud – černé kočky jsou známá věc, ale tohle byla opačná situace. Zdálo se mi to, anebo bylo zvíře jasně bílé?

Zahleděla jsem se přes louku k mokřině, ale nic už se nehýbalo. Ať už to byla srna, laň, nebo kolouch, ať už mě šálil zrak, nebo to byl skutečně albínský kus, nezbylo po tom ani památky. Jako by zpoza dubů u silnice vyskočil přízrak, málem mě zabil a zase se vypařil. Štěstí, že jsem jela opravdu předpisově!

A pak mi zničehonic došlo, kde to vlastně jsem.

Ohlédla jsem se přes pravé rameno – a vskutku, stála tam. Stará zastávka s proděravělou střechou, shnilými stěnami a opuštěnými hnízdy pod střechou. Kdysi tu stavěla linka spojující městečko Olbramov s mým rodným Kazdíkovem, ale před deseti lety došlo k úpravě trasy a autobus teď jezdil do Kazdíkova přes Domnice. Opuštěná zastávka už představovala jen památník starých časů. Monument mé bolestivé, nenaplněné lásky.

Nahmatala jsem na zápěstí červený drhaný náramek, který jsem nesundala skoro dvacet let. Sevřela jsem v dlani jeho roztřepené konce a zavřela oči.

Ano, tady jsme seděly onoho památného odpoledne a snily o krásné budoucnosti. Měly jsme s sebou láhev nejlevnější vodky a srdnatě upíjely, protože nám oběma bylo trapné přiznat, že je hnusná. Vyprávěly jsme si, improvizovaly básně a živily opilost tak dlouho, až definitivně rozbila moje sebeovládání.

A pak jsem Káťu poprvé políbila.

Zacukalo mi při té vzpomínce v koutku. Na tohle se zapomenout nedá, i kdybych stokrát chtěla – ani na další desítky

polibků rozdaných pod vlivem a opětovaných jen rozpačitě. Kež bych se byla lépe ovládala, kež by mě někdo varoval, že složitě foukané sklo rozbitých vztahů nejde znovu slepit! Bylo to právě tehdy, kdy jsem zasadila vztahu s Káťou první ránu sekerou. Právě tehdy, kdy jsem prožívala euforický triumf z toho, že jsem se konečně odvážila k iniciativě.

S námahou jsem odtrhla zraky od zastávky. Dobře, pomyslela jsem si. Co bylo, bylo – teď už jsem někdo jiný. Někdo starší, moudřejší a poučenější.

A podstatné méně šťastný.

Vzpomínka na bílou laň byla pryč, nahrazená vzpomínkami na rudovlasou Káťu, jíž jsem svého času kýčovitě přezdívala „královna plamenů“. Jak ironické, že mi zvíře muselo vběhnout do cesty právě tady! Chtělo mě snad zastavit a připomenout mi starou, zahnívající ránu? Ránu, kterou jsem si přes všechna předsevzetí vezla do Kazdíkova zpátky?

Sedla jsem za volant svého postaršího renaultu a znovu nastartovala. Zraky mi padly na náramek a já se ironicky ušklíbla.

Je to tolik let, pomyslela jsem si. Tolik let.

A já na ni stejně nedokážu zapomenout.

Do Kazdíkova to bylo jen kousek, a tak jsem brzy zaparkovala před brizolitovou kostkou vily.

U branky stála teta, cigaretu v ruce. I v tomhle horku měla na sobě vyrudlé pánské montérky a modrou kostkovanou košili. Na vrásčité, sluncem sežehlé kůži přesto nebyla ani kapka potu.

„Dlouhé nohavice? V tomhle počasí? Pořád říkám, že ses měla narodit v Africe,“ zasmála jsem se, zatímco mě objala na přivítanou a přitiskla mi okoralé rty do tváře.

„Vždyť není ani čtyřicet stupňů,“ řekla vlídně, odtáhla se a s potěšením si mě prohlédla. „Holka holka, zase jsi samá modřina, že ti nevadí, nechat se tak mlátit. Jednou ti na tom karate vyrazí zuby.“

„Tyhle jsou od činky,“ pokrčila jsem rameny. „Podklesla mi ruka při benči a parťák se zrovna díval jinam. Pojďme radši dovnitř, teto, ať jsme pryč z té výhně a můžem postavit na kafe. Těším se, až si konečně natáhnou nohy.“

V porovnání s oslnivým žářem venku byla uvnitř téměř tma. Chvilí trvalo, než jsem začala rozeznávat linoleum z padesátých let s napůl setřeným vzorkem, staromódní vzorované závěsy a papírem vyložený botník, kam jsem přidala svoje tenisky. Sotva jsem si ale začala zvykat na přítmi, vešla teta do obývacího pokoje a opět mě zaplavilo a oslepilo slunce. V otevřených dveřích do zahrady se chvěl vzduch a s ním i plující obrazy horkem sežehlých stromů, uschlých větví a nalévajících se žlutých špendlíků. Na dokonale vydrhnutém stole, z něhož se začínala odchlipovat laminátová svrchní deska, stála skleněná konvice pomalovaná zaschlou kávou a vedle ní přetékaající popelník. V rohu si pro sebe mumlala zapnutá televize. Na okraji zorného pole se mihl záběr na princeznu Fantaghiro, jak srdnatě bojuje s odulou bestii.

„Bíbo, Viktorie je tady,“ houkla teta, ale dům zůstal hluchý. Hodila jsem batoh pod stůl, sedla si do křesla a s požitkem opřela bosé paty o protější židli. Po tolika hodinách řízení jsem měla pocit, jako bych vytáhla chodidla z tropického skleníku.

„Dojdi si pro kufr,“ zavolala teta z kuchyně do zesilujícího chrčení rychlovarné konvice. „Budeš ve staré ložnici jako vždycky. A neboj, dělala jsem, co jsem mohla. Utřela jsem

prach, povlékla peřiny a dva týdny bez přestávky větrala. Postel je ještě cítit, ale to se brzo spraví.“

„Díky,“ odpověděla jsem, ale už mě zřejmě neslyšela, konvice dosahovala nejvyššího fortissima. Sáhla jsem do kapsy pro mobil a letmo zkontrolovala displej. Byl tam ale jen pracovní e-mail z agentury, která potvrzovala převzetí zakázky a přála mi hezkou dovolenou. S pocitem úlevy jsem ho zase vypnula a přitiskla se zpocenými zády k dřevěnému opěradlu. Tři týdny klidu, procházek a focení, pomyslela jsem si. Jsem zase doma!

A pak nový náraz závratí, znovu ten kámen v žaludku.

Ne. Měla jsem jet na Šumavu. Nebo na jižní Moravu. Měla jsem jet jinam, kamkoli, hlavně někam, kde mě nikdo nezná. Co mě to napadlo, vracet se sem po všech těch letech?

V tu chvíli o stůl bouchl hrneček s čerstvou kávou.

„Jsi unavená,“ konstatovala teta. „Neboj, tady ti bude dobře. Brigitka lítá celé dny s holkama po vesnici, Eva – chci říct, tvoje máma – je teď na statku skoro nonstop a já mám dost práce na zahradě a ve sklepe. Můžeš koukat na televizi, číst si, navštěvovat staré kamarády. Nikdo tě nebude rušit.“

Otevřela jsem oči.

„A co Alena?“ zeptala jsem se překvapeně. „Ta tu není?“

Teta se zasmušila a pevně sevřela v dlaních kávu.

„Není,“ řekla nakonec napjatě. „Už pár měsíců. Sbalila si kufry a už se neozvala.“

„Zase jste se pohádaly?“ nadhodila jsem naslepo. Tetina ústa se ostře stáhla, suchý ret praskl a na setinu vteřiny odhalil červenou krev pod ním. Vzápětí zmizel mezi dlouhými zažloutlými zuby.

„Ale prosím tebe,“ utrousila. „Vlastně jsme to měly čekat – ty jsi odešla přesně v tom samém věku. Alenka se prostě chtěla osamostatnit, tak se odstěhovala ke Kátě. Říkala, že to prospěje její tvorbě.“

Káva mi málem vypadla z ruky.

„Káťa je v Kazdíkově?“ zeptala jsem se polekaně.

Tetin výraz prozrazoval, že si mé otázky téměř nepovšimla.

„A možná má pravdu,“ povzdechla si. „V každém případě jí je dvacet, je dospělá a já s tím nemůžu nic dělat. Jak mi ostatně Eva dennodenně připomíná.“

Vosa, vyplašená obrovskou lidskou tváří, se vznesla a divoce zakroužila nad stolem. V bezvětrí, jež v domě panovalo, byl cítit i malý záchvív vzduchu, který zvedla křídly. Natáhla jsem se k tetě, abych ji pohladila po rameni, a žíhaný žlutočerný zadeček se mi na malou chvíli otřel o tvář. Teta spěšně hmátla po ovladači a zesílila televizi.

„Nemusíš mě litovat,“ řekla překotně. „Každá matka tohle jednou zažije, každé dítě jednou odejde. Kdyby Alenka občas zavolala, bylo by všechno snazší – ale od chvíle, co odjela, o ní vůbec nic nevím. Naštěstí je tu Bíba. Kdo se stará o osmiletou holčičku, nemá čas smutnět, že ho starší dcera odstříhla.“

Pak upřela oči na obrazovku a pohled se jí rozostřil.

„Běž si vybalit, zlatíčko,“ zamumlala. „Prádelník je vytřený, vyložila jsem šuplíky čistými papíry. A kdyby nestačil, můžu ti půjčit skříňku po Pepovi, pro jistotu jsem ji taky vymyla. Suší se venku na podestě.“

Vstala jsem a bosa udělala pár kroků po linoleu, které hrálo jako plotna od kamen. Slunce přitom popoběhlo po obloze, vyskočilo zpoza stromů a prudce mě praštilo do očí. Poslepu jsem dotápala ke schodům a cítila, jak za sebou zanechávám zpocené stopy. Zpoza závěsů znovu zabzučela vosa.

Na začátku schodiště jsem se krátce ohlédla. Teta ztuhle zírala na divoce blikající televizi a napjatá ramena se jí nekontrolovatelně chvěla.

Káťa je v Kazdíkově.

Seděla jsem uprostřed čerstvě povlečené postele v tureckém sedu. Předě mnou ležel mobil, černý displej se odrazil od bílé duchny – vzala jsem ho do ruky a hned zas odložila. „Ne,“ vyhrkla jsem nahlas. Nezavolám jí. Přece tu starou historii znovu neotevřu!

Ale v příští chvíli jsem ho měla v ruce znovu, oči na seznamu kontaktů. O co jde, obořila jsem se sama na sebe. Vždyť se ji nechystáš přepadnout s kyticí v ruce, je to jen telefonát, navíc po tolika letech. Prostě sis vzpomněla na starou kamarádku, víc v tom nikdo hledat nemůže. Dozvěděla ses, že je v Kazdíkově, máš chuť zas jednou zajít na pivo. Zavolej!

Prudce jsem hodila telefon do batohu a praštila sebou do peřin. Táhla z nich sotva postřehnutelná ztuchlina, památka na všechny ty roky, po které se tetu tvrdohlavě odmítala vystěhovat z dětského pokoje zpět do ložnice. Dlouho už to takhle táhnout nemůže, to jí říkali všichni, Brigitě je osm a už se dožaduje většího soukromí. Třeba bych mohla s tetou promluvit, ať do ní pořád nehučí jenom máma, pomyslela jsem si. Od ní to prostě nemá ten účinek.

Tvář skrytá v dlaních se mi začala nesnesitelně potit. Zvedla jsem obličej, abych se pořádně nadechla, a pohled mi znovu padl na náramek. Káťa, připomněl mi. Káťa je v Kazdíkově.

Překulila jsem se na záda a vyčerpaně zavřela oči.

Tohle bude mnohem těžší, než jsem myslela.

Matka přišla z práce až po sedmé a ani dveře nedokázaly docela ztlumit ječivý tón jejího hlasu. Prohrábla jsem si propocené vlasy a zvedla hlavu z horkého, vlhkého polštáře. Musela jsem usnout, uvědomila jsem si, když jsem oteklou rukou stírala kapky z čela. Nepříjemná žízeň byla dosud cítit ostrou svíravostí kávy.

Dala jsem si sprchu a šla se s mámou přivítat. Seděla na zahradě s láhví piva v ruce, čerstvě dokouřená cigareta dýmala v popelníku.

Byla už jen v tričku a kalhotkách a o nahé nohy, vzorované pletenci křečových žil, se otíral bílý kocour se zářivě modrýma očima. Volnou rukou se ho pokoušela opatrně odstrčit a nehty zčernalé od hlíny se odporlivě odrážely od sněžné srsti. Vůbec se nezměnila, stále ty slámové vlasy s tmavohnědými odrosty, nažloutlá pleť, neklidné, šlachovité tělo. Vyskočila, aby mě objala, a přitom mi zmáčela záda orosenou láhví bernarda; já ji na oplátku zastříkala kapkami z čerstvě umytých vlasů. Když jsme si sedaly zpátky na podestu, byly jsme mokré obě.

„Neříkej, že sis pořídila zvíře,“ řekla jsem s pohledem na kocoura, který se pohodlně roztáhl na dlaždičkách. „To jich nemáš dost v práci?“

„To je Sergej,“ mávla rukou matka. „Přinesla jsem ho Věře, aby přestala jančit kvůli Aleně. Ale znáš to, na zvířata ji neužije. Div mi nevynadala – prý jsme se dohodly, že žádné chlapy v baráku, a platí to i na kocoury. Teď ho svědomitě krmí, ale radost z něj nemá, takže ho nejspíš odnesu zpátky do útulku. Měla jsem jí radši koupit karton cigaret.“

„Ten Ájin odchod s ní musel pěkně zamávat,“ nadhodila jsem. „Když mi o tom říkala, úplně se klepala.“

„Nakonec se přes to přenes! Dřív nebo později ocení, že spratek vypadnul z domu, a uleví se jí, stejně jako po Pepově odchodu. Kolik let trvám na tom, že Alenu rozmazluje, ale to je jako házet hrách na stěnu. Odmaturovala s odřenýma ušima – dobře, radost jsme neměly, ale hlavně že to udělala. Dala si přihlášku na drahou soukromou školu – fajn, tak si vezme půjčku a pár let to utáhnem. Když ji nevzali, neřekla jsem ani popel – holt půjde na rok makat, našetří si něco málo do foroty a napřesrok to zkusí znovu. Viš, že jsem jí dokonce sehnala místo u nás u koní? Jenže Alena přišla po třech dnech, že nehodlá trávit život kydáním hnoje a škrábáním kopyt. Koukej se vzpamatovat, řekla jsem jí. Sežeň si práci podle svého gusta, když jsi taková princezna! Ale nepočítej s tím, že si budeš rok válet šunky a nehneš prstem.“

„Tohle všechno jsi mi říkala už mockrát,“ namítla jsem. „Ale teta před pár měsíci pyšně volala, že Ája splašila místo v okresních novinách.“

„Ale houby s octem,“ zachechtala se matka, až sebou kour škulbl, a zhluboka se napila z láhve. „V Olbramově před Vánoci otevřeli takovou mrňavou galerii, Alena o tom napsala dvoustránkovou zprávu a poslala ji do Věstníku. Tam to seškrkali na čtvrtinu a pak ještě způlky přepsali, ale nakonec to vážně vydali. Alena se nosila, jako kdyby dostala Nobelovku za literaturu, ale když jsem na ni uhodila, musela přiznat, že za to neviděla ani floka. ‚To místo u koní tam furt je,‘ řekla jsem jí. ‚Nezapomeň, zbůhdarma tě živit nebudu.‘ A ona že prý píše román a jednou bude slavná. No co bys jí na to řekla.“

„Vždyť jí je dvacet,“ podotkla jsem shovívavě. „V tom věku jsme přece měli iluze všichni.“

„Jenže ty ses postavila na svoje nohy už v osmnácti,“ namítla matka. „Promiň, ale nebudu se donekonečna koukat na to, jak zdravá holka s maturitou sedí doma na zadku

a hraje si na spisovatelku. Dokud byla na střední škole, tak fajn, ale teď už je vážně čas, aby konečně dospěla. Jestli se chce flákat za cizí peníze, ať si narazí milionáře a nechá se vydržovat od něj. Věra by jí klidně dělala mamahotel, ale co mě se týče, jen přes mou mrtvolu.“

„To musela teta špatně snášet,“ podotkla jsem.

„To víš, že jí to nešlo pod fousy,“ ušklíbla se a soustředěně típla cigaretu o kraj popelníku. „Dokonce mi vyčetla, že nejsem Alenina máma a nemám o tom co rozhodovat. ‚Tak to prr,‘ povídám jí. ‚Bydlíš u mě zadarmo a souhlasila jsem, že tě budu živit, aby ses nemusela soudit o alimenty. Co děláš s penězi, se tě neptám, a když potřebuješ něco pro holky, tak to zaplatím. Dobře víš, že s tou svou mizernou gáží by ses s dětmi mačkala v garsonce v paneláku a Ája by musela hned po maturě vydělávat. Kdepak barák se zahradou, kdepak přijímačky na soukromou školu! A co se výchovy týče, dělily jsme se o ni fifty fifty a nejen že ti to nevadilo – bylas ráda, že na ně nejsi sama. Takže teď budeš najednou frflat? Jen proto, že chci rozmazlenou holku nahnat do práce? No, to víš, že prskala a fňukala, ale události mi daly za pravdu. I když to Věra nechce slyšet.“

Ohlédla jsem se do obýváku, jestli teta není v doslechu.

Máma se znovu uchechtla a odhrnula si zpoceně vlasy z čela.

„Šla si lehnout,“ odpověděla mi na nevyřčenou otázku, „celý den gruntovala jako vzteklá, abys to tu měla na uvítanou co nejvíc hóch. Ale když na to přijde, jen ať si to poslechne. Řekla jsem jí to mockrát a zopakuju to klidně znova – flinka živit nebudu. I Bíba aspoň myje nádobí, a i když odmlouvá, vydrbe podlahu, vytře schody, dokonce usmaží vajíčka k snídani. A to jí je osm.“

Na jeden zátah do sebe obrátila zbytek bernarda a rozhodně si otřela ústa.

„Věra to odmítá pochopit, ale dopadlo to, jak muselo,“ pleskla se energicky do stehna. „Vždycky byla moc měkká, všechno Aleně dovolila a mohla se rozkrájet, aby měla cestičku co nejvíc umetenou. Však se jí to taky vymstilo – vychovala líného, drzého smrada. Naštěstí teď, když se holka odstěhovala, sama brzo pozná, jak to chodí. Však on ji život naučí! Teď se k nám nehlásí, nevděčnice mizerná, ale vsadím se, že za pár týdnů mi tu zaklepe s kufrem v ruce a ještě se bude omlouvat. Jestli si myslí, že ji bude žít Káťa nebo ta její ožralá parta, tak se šeredně mýlí.“

Zrak mi padl na červený náramek, nervózně jsem si omotala kolem prstu jeho roztřepené konce. Ani jsem si nevšimla, že kocour zpozorněl, přetočil se na břicho a krátce zašvihal ocasem. Zhluboka jsem se nadechla a upřela nevnímající pohled do žlutého listoví.

„A to Ája šla vážně bydlet ke Kátě? Mami, Káťa je v Kazdíkově?“

Matka se jen řezavě zasmála a přisvědčila.

Chtěla jsem se ptát dál, ale v tu chvíli už Sergejovy lovecké instinkty převážily nad odpolední leností. Štíhlý kocour se vymrštil jako pružina, skočil po náramku a zaťal mi dráčky do kůže. Matka se mezitím vyhoupla na nohy. Než se mi podařilo malého predátora zahnat a schovat zápěstí pod paži druhé ruky, zmizela v útrobách domu a do švitoření ptáků zazněla hlasitými tóny televize. Zvedla jsem se a oprášila otláčený zadek.

„Jestli chceš, otevři si pivo a vem si z lednice něco k večeri,“ houkla máma vesele, zatímco se s cigárem v jedné a sklenicí zavináčů v druhé ruce usazovala před obrazovkou. „Za chvíli začínají zprávy.“

O chvíli později přišla teta jen v kalhotkách a nátělníku, třela si přežehný obličej a chraptivě kuřácky pokašlávala. Sesula se vedle matky na gauč, otevřela program televize, a zatímco ho studovala, vynírávala si z vnitřních koutů ospalky. Hněvivé poznámky na adresu politiků, které matka co chvíli vyštěkla do éteru, neškodně hvízdaly kolem ní.

Venku se mezitím udělalo trochu snesitelněji a padající slunce slibovalo syté, hutné zlaté světlo. Vycouvala jsem z obýváku, nalila vodu do láhve a natáhla tenisky. Na večerní posezení u obrazovky bude ještě času dost. Do západu slunce zbývají víc než dvě hodiny – ještě se stihnu rychlým krokem projít k Domnickému jezeru, zaplavat si a cestou nasekat pár fotek. Když budu mít štěstí, pláž se už stihne víceméně vylihnout, ale kiosky budou mít ještě otevřeno.

Hodila jsem si batoh s foťákem přes rameno, zamávala na mámu a vyšla ostrým krokem ze dveří. Znovu mě šokovalo, jak i teď večer slunce sálá a odevšad stoupá parno – z vyšisovaných kamenů, rozpáleného prachu, a dokonce i z rostlin, které slaměně šustily, kdykoli jsem se o ně otřela botou. Zdálo se slyšet dětské pokřikování a smích, kdesi za ploty rozhněvaně štěkal pes. Jinak znělo jen chroupání kamínků pod podrážkami.

Za matčiným domem vesnice pomalu přecházela do malé chatové osady, která pamatovala zlaté doby Askalony a Ztracenky. Sezonní nálevna Kaztown Saloon, neoficiální kulturní centrum kazdíkoveckých luftáků, si tiše pobrukovala hlasem Michala Tučného a na verandě pod vyschlou býčí lebkou posedávali zasloužilí kovbojové v barevných plastových pantoflích. Všechny jsem je dobře znala, včetně vrchního, albína přezdívaného Bledá tvář, a jeho černovlasé ženy Boženy.

Znala jsem dokonce i štamgasty, které jsem nikdy neviděla – zeď byla totiž polepená plakáty s jejich podobenkami opatřenými nápisy *WANTED* a doplněnými počtem ukradených koní a odprásknutých šerifů. Bledá tvář byl na svou výzdobu obzvlášť pyšný, hlavně proto, že ji podle fotek nakreslil jeho vlastní talentovaný syn. Pozdravila jsem staré zálesáky skrze okno, se smíchem si odmítla přisednout a slíbila, že se brzy stavím a popiju s nimi.

Za osadou šla cesta po svahu nízkého zalesněného kopce, na jehož vrcholku stál starý statek, kterému se říkalo Na Kavkách. Jak jsem se blížila k písčitém břehům jezera, duby začaly ustupovat borovicím a podrost, byť seschlý a vyžilý, se postupně vytrácel. Mezi kmeny zavoněla rozpálená smůla, sedlý kouř a nazrálé aroma sladké vody. Nechyběl ani jemný náznak těžko definovatelného rozkladu, který je, co svět světem stojí, nerozlučným průvodcem turistických lokalit.

Vlastně jsem si neuvědomila, že se lesem nerozléhá obvyklý halas, který býval slyšet už od poslední zatačky před kempem. Jakmile se však přede mnou vynořila červenobíle natřená závora a bouda, kde se obvykle platilo vstupné, došlo mi, jaké ticho kolem panuje. Okna budky byla zatlučená prkny, lak ze stěn oprýskal, dřevo zšedlo a na rozlézající se rzi závory visela veliká cedule:

SOUKROMÝ POZEMEK, VSTUP ZAKÁZÁN

Přeškrtnutému panáčkovi pod nápisem někdo přimaloval ňadra a penis.

Lehce jsem se přehoupla přes závora a zamířila do nitra kempu. Stačilo jen pár kroků a pochopila jsem, co se tu stalo – z půlky chatiček zbývaly jen ohořelé trosky, mezi nimi trčely náhrobní pahýly borovic. Jehličí vyschlé na troud se mísilo s jemným popelem, který okamžitě pokrýl mé boty

nehezkou kůrovitou šedí, a ve dvou černých vracích aut hnízili ptáci. Široké okénko kiosku stále mrkalo z očouzené zelené stěny, nad ním se vznášelo nepoškozené logo gambrinusu, všude se válely kovové židličky. Na černou tabuli, kdysi pokrytou denní nabídkou, někdo červenou barvou napsal:

OPUSTIT FALEŠNOU REALITU

A ZRODIT SE DO ABSOLUTNÍ SVOBODY

Vytáhla jsem foťák z batohu a zamířila ho na tu spoušť. Kdo by to byl tušil, pomyslela jsem si, že namísto kýčovitých plážových fotografií udělám takhle drsnou postapokalyptickou sérii. Hrála jsem si s ohniskovou vzdáleností, clonou i závěrkou, zuřivě měnila objektivy a obcházela ohořelá auta. V jednu chvíli jsem úplně náhodou chytila párek lesních holubů, jak vzlétá ze zkrouceného zábradlí – shodou okolností jsem měla zrovna nasazený teleobjektiv a pozadí se rozmazalo do překrásných černozeleňých skvrn prosvítajících světlem. Nakonec mě upoutal kontrast mezi očazenou smaragdovou zelení kiosku a loupajícím se, ostře červeným lakem židlí. Trochu jsem je přeskládala, aby vypadaly malebněji, vrátila tam pětapadesátimilimetrový objektiv a vysázela snad třicet snímků jenom s nimi. Jak klesalo slunce, vzduch zlátl a dělaly se nádherné dlouhé stíny, jež přetínaly ruiny kempu v rozmlžených pruzích. Pomalu jsem je sledovala až k hladině jezera.

Z pláže v nepravidelných úhlech trčela zpřelámaná stébla rostlin a skrz ně prosvítalo torzo napůl potopené ohořelé pramice, poslední pozůstatek někdejší půjčovny lodí. Slunce kralovalo kousek nad obzorem a kemp se topil v oslnivém zlatém světle, které činilo stíny ohořelých budov ještě hlubší. Peklo pro malého podnikatele – zato ale naprostý ráj pro fotografa. Nasadila jsem polarizák, udělala ještě pár snímků jezera, zachytila několik majestátních labutí plynoucích rákosím

a na displeji zběžně prolisovala dosavadní fotky. Absolutní bomba, zasmála jsem se nahlas. Právě jsem nafotila nejlepší sérii svého fotografického života.

Vrátila jsem foťák do batohu, vylovila láhev a hltavě dopila zbytek vody, který mi v ní ještě zbýval. Pak jsem shodila oblečení a zčeřila nahými palci nehnutou hladinu jezera. U břehu lemovaly hladinu částečky popela, ale požár musel dohasnout už před dlouhou dobou, protože dál byla voda průsvitná, mnohem čistší, než jsem ji pamatovala z dob největší slávy kempu. Chlad mě osvěžil a probudil ve mně chuť k pohybu, takže mě brzo přestalo bavit líně se povalovat u břehu a plašit kačeny. Pustila jsem se ostrým kraulem až k ostrůvku, který vyrůstal z vody zhruba padesát metrů od břehu a kde z holoého písku majestátně čněla osamělá borovice.

Tam už udělala své žízeň, která mě celou cestu ke kempu nutila neustále pít. Vyběhla jsem z jezera, rychle si ulevila pod stromem a osvěžená se opřela o kůru. Zničený kemp se tyčil přede mnou v glorirole pozdního, červenajícího slunce a siluety stromů se odrážely v zrcadle jezera. Zalitovala jsem, že jsem nemohla vzít foťák s sebou.

A v tu chvíli se na druhém břehu, na samém okraji mého zorného pole, něco pohnulo. Zvedla jsem zrak, stále ještě uvolněná a bezstarostná, v domnění, že se po pláži jen prohnal zajíc. Nebo se snad přišla napít srna? Podívala jsem se pozorněji a hrůza mě přimrazila k zemi.

Mezi ohořelými chatami procházela podivná, nezřetelná postava, přihrblá a tenká, šourala se podivným, nestabilním krokem, jako by měla každou chvíli upadnout. Bylo vidět, že je docela nahá – ale nebyl to žádný plavec, dychtivý osvěžit se v jezeře. Tohle bylo celé šedivé, místy až černé, zcuchané vlasy tomu trčely kolem hlavy v amorfni změti. Takhle na dálku nebylo poznat, jakého je to pohlaví – na ženu to bylo příliš ploché, na muže příliš křehké. Nejistým, vrávoravým krokem

to pomalu kráčelo k budově kiosku, s rukou tápavě nataženou před sebe.

Můj Canon, křičelo to ve mně. Moje věci! Ale zároveň jsem se nedokázala pohnout, zelená hrůzou, že mě bizarní bytost spatří. Přitiskla jsem se tělem ke kmeni borovice, ale ostrůvek byl holý, nebylo jak se zakrýt. Mám čekat? Mám honem plavat zpět? Nebo prchat přes jezero na druhý břeh? To by ale znamenalo vrátit se domů oklikou, nahá, mokrá a bez batohu, to vše proto, aby mě podivná nestvůra nespátřila.

Nerozhodná a strnulá jsem pozorovala, jak se divné stvoření šourá. Vtom se náhle zarazilo a napjatým pohybem se ostražitě rozhlédlo kolem sebe. Ovšem, uvědomila jsem si. Vždyť jsem sebrala rozházené židličky a navrstvila je na hromadu vedle okénka. Muselo si to všimnout, že v kempu někdo byl!

V tu chvíli se bytost otočila čelem k jezeru a já zažila druhý okamžik naprostého zděšení. Tvář pod zběsilými chuchvalci vlasů byla černošedá, tmavší než zbytek těla – a přes ni byly bílou barvou namalované dva tlusté kruhy zhruba v rovině očí, jeden o něco výš než ten druhý. V místě, kde měly být rty, kralovala jen široká ostře rudá čára, jež se v levém koutku lámala dolů a odtud se klikatila po čelisti až na krk. Rysy obličej se na tu dálku naprosto ztrácely pod barvami. A co hůř – ta bytost mě uviděla. Naprosto bez sebemenších pochybností se dívala mým směrem.

Stály jsme tam, padesát metrů vody mezi námi, a neko-nečnou sekundu na sebe civěly. Nevím, co prožívala příšera, ale já zkameněla děsem, který jsem nikdy v životě nezažila. Starý, známý, domácky otřelý svět se změnil v dějiště levného hollywoodského hororu – v jediném okamžiku se mi v mysli vystřídal všechny scénáře nasbírané za desítky let sledování detektivek. Zvrácený šílenec, co utekl z blázince a skrývá se ve starém kempu. Masový vrah provádějící satanské kejkle

na vrstvě hniјících těl. Zdi popsané dávno zapomenutým jazykem a vyhaslé svíčky v bizarním obrazci. Sirény blikají, hysterický hlas hlídky praská ve služební vysílače, palcové titulky celostátních novin.

Oběť byla identifikována jako Viktorie Minářová (34), svobodná, povoláním překladatelka. Policie České republiky naléhavě žádá občany o poskytnutí všech informací, jež by mohly vést k dopadení pachatele.

A pak se čas opět pohnul kupředu. Bestie neartikulovaně zavřeštěla, s dravou intenzitou se rozhlédla a pak se klopýtavě rozběhla s rukou napřaženou před sebe. Poslední záblesk červenavého slunce zachytil, jak se skryla mezi očazenými stěnami chat.

Její zmizení na mě zapůsobilo jako nával adrenalinu: skokem jsem se vrhla do vody a kraulovala co nejrychleji zpět. Foťák, znělo mi v hlavě. Shromažďovala jsem své vybavení roky, dohromady mě stálo určitě přes sedmdesát tisíc a na kartě mám nejlepší fotky, co se mi kdy v životě povedly. Přece to tam všechno nenechám! Ta bytost je hubená a křehká, pohybuje se jak náměsíčná – a já mám na policiče několik medailí za silové trojboje a ve skříní černý pásek v karate. Když budu muset, zlámu tomu hnáty a přerazím čelist. Ale pro foťák si dojdou, ať to stojí, co to stojí!

Naneštěstí jak jsem se blížila ke břehu, ostré tempo ten nával hněvivé odvahy skoro spolykalo. Strach se začal znovu domáhat mé pozornosti. Vypráví se přece, že šílenci mají obrovskou sílu! Co když to má nůž nebo jinou zbraň? Co jestli se jich tam schovává víc? A když to na mě doopravdy zaútočí – kouše to? Saje to krev? Bude mě to chtít znásilnit?

Už jsem však nechtěla couvnout. Ztráta přístroje nepadala v úvahu.

Než jsem se dopracovala ke břehu, skrylo se slunce za koruny borovic a v kempu se rozhostilo nepříjemné šero. Foťák našťastí ležel přesně tam, kde jsem ho nechala, stejně jako hromádka oblečení. Nezdržovala jsem se spodním prádlem, jen jsem si rychle natáhla tílko a šortky, zašněrovala boty a zbytek halabala nacpala do batohu. Neustále jsem přitom přejížděla zrakem torzo mrtvého kempu, ale v bezvětrí se nehnul ani list. O kousek dál se v trávě válela masivní borová větev – když jsem z ní servalu haluze, byla z ní docela ucházející zbraň. Alespoň do jisté míry. Pokud má ta nestvůra pistoli, bude mi suchá hůl houby platná.

S větví napřaženou před sebe jsem se opatrně pustila přes kemp, ostražitá, připravená při sebemenší zámince utéct nebo zaútočit. Rozhlížela jsem se a otáčela do všech stran, obcházela obloukem všechna místa, kde by se mohla příšera skrývat, a snažila se přitom našlapovat co nejtíšeji, abych ji nevyhlákala z brlohu. Držela jsem se přitom co nejdál od chat, kde postava zmizela. Mokré nohy čvachtaly ve špatně natažených botách.

Konečně jsem se dostala do středu kempu. Černé okno zelo jako bezzubá ústa v zelené budově kiosku a já si uvědomila, že napůl vyvrácené dveře jsou dokořán a za nimi se rýsuje temná prostora. Přede dveřmi ležel podivný balíček v podobě smotaných šedých hadrů a z něj vykukovala napůl rozbitá lahvička. Hustá červená tekutina, stejného odstínu jako ústa příšery, se pomalu roztékala v prachu. Zkusmo jsem do rance dloubla botou a zevnitř se vyvalila rudá těstovitá hmota, mokravá a plná vody. Po jejím povrchu slepě tápalo několik žížal.

V tu chvíli v polotmě přede mnou něco zapraskalo. Prudce jsem se otočila, větev napřaženou, a hrůzou zařvala, až se lesní holubi s pleskáním vznesli z ohořelého vraku. Stálo to asi deset metrů ode mě, napůl skryté za rohem jedné z chat,

vytřeštěné bílé kruhy vystupovaly z šera jako maják. Rozšklebená rudá čára na místě úst odhalovala bílé zuby, postava se ztrácela v narůstající tmě. Nevypadalo to ani jako muž, ani jako žena, nebylo to zvíře – ale byl to vůbec člověk? Zíralo to na mě zpoza rohu, nahé tělo pokryté nánosy nejpříšernější špíny, jakou jsem kdy v životě viděla. Kdybych věřila na nadpřirozené bytosti, byla bych si jistá, že stojím tváří v tvář zlému lesnímu duchu.

„Co jste zač,“ zaječela jsem z plných plic a tělo se mi automaticky srovnalo do bojového postoje. „Co tady děláte?“

Příšera roztáhla rozšklebená ústa ještě víc a neslyšně se zachechtala. Zvedla jednu z dlouhých hubených rukou a pomalým pohybem naléhavě, důrazně přitiskla prst na rty. V polotmě jsem spíš cítila, než viděla, jak se mi její pohled propaluje do hlavy s hroživou intenzitou – a pak pomalu zavrtěla hlavou. Nakonec odlepila vztyčený prst od úst a krátce mi jím zahrozila.

A pak se otočila a nekoordinovanými pohyby odkulhala mezi stromy za chatami. Trvalo jen pár sekund, než byla pryč – rozpila se do padajícího šera jako příšerný stín.

Zahodila jsem větev a jako šílená se rozeběhla k východu. Minula jsem poslední chatky, proletěla prostranstvím mezi stromy u brány, přeskočila závoru a hnala se po lesní cestě. Pryč odtud! Prsa bez podprsenky lítala sem a tam, foťák v batožu, vytažený z pouzdra, se otloukal o prázdnou pet flásku a nohy mi klouzaly v teniskách. Neodvážila jsem se však zpomalit, dokud jsem neproběhla celým lesem a nespátřila přes louku světla chatové osady. Teprve pak jsem zastavila a udýchaně se ohlédla přes rameno.

Les za mnou stál černý a suchý, bez jediného hlásku. Stará známá krajina, samozřejmě, jako by se nikdy nic nestalo. Žádný děsivý přízrak z kempu za lesem mě nepronásledoval.

Upravila jsem si tričko, vytáhla jazyky bot a pořádně zavázala tkaničky. Rychlá kontrola odhalila, že foťáku se nic nestalo, tak jsem ho vrátila do polstrovaného pouzdra s objektivy a pečlivě zapnula. A pak jsem už klidněji, byť stále ostražitě, vyrazila ke Kazdíkovu.

2. kapitola

Splnit občanskou povinnost

Když jsem se dostala domů, bylo už po desáté. Máma byla pryč – takhle večer ráda chodila do Kaztown Saloonu nebo ke Hvězdičkům na náměstí. Teta se nahoře handrkovala s Bibou, která halasně odmítala jít do postele, a já se před malou sestřenicí nechtěla ukazovat vyděšená, špinavá a nepořádně oblečená. Ne, na přivítání bude mnohem lepší příležitost ráno. Teď se radši zamknu v koupelně a smyju ze sebe jezer-
ní vodu i hororový zážitek.

Černá plastová sprcha byla podstatně starší než já a bílý smalt na dně vany za poslední roky zežloutl. Mydlila jsem se, hlavu skloněnou pod křížujícími se šňůrami na prádlo, a přemítala, jestli bych neměla zavolat policii. Jistě, na jednu stranu se nic nestalo. Příšera mi neublížila, ani k tomu nejevila sklony, a pobíhat po lese s nahým zadkem a barvou na ksichtě jistě není nic trestného. Na druhou stranu, není to ani normální. Ať už je ta bytost kdokoli, s největší pravdě-
podobností má o kolečko navíc – a pokud utekla odněkud z blázince, bude možná nebezpečná. Lepší protrpět nepří-
jemný telefonát než si to potom do smrti vyčítat.

Nakonec jsem se tedy rozhodla splnit občanskou povinnost. Vylezla jsem z koupelny, zamotala se do opraného ručníku a vyhrabala telefon z batohu. Zvonění znělo dlouze a napjatě a mně se během něj znovu vrátil nádech strachu,

který jsem cítila v kempu v lese. Policista, který hovor zvedl, se představil jako nadporučík Adámek a zněl už dopředu unaveně a znechuceně. Komplikovaně jsem mu vysvětlila, co jsem viděla, zdůraznila, že volám spíš preventivně, a popsala, kde se to stalo. Vyslechl mě za asistence nespokojených zvuků, a když jsem skončila, otráveně si odkašlal.

„Ve starém kempu u Domnického, jo? Víte, slečno, že je to soukromý objekt?“

„No – ano,“ přiznala jsem váhavě. „Já vím, neměla jsem tam lézt. Ale snad se nic tak hrozného nestalo, a jestli jo, dejte mi klidně pokutu. Na věci to přece nic nemění, ne?“

„Na věci to mění úplně všechno,“ zabručel nadporučík. „Chápejte, slečno Minářová, vy si klidně podležete závoru a sázíte na to, že se majitel nic nedoví. Ale já prostě nemůžu poslat hlídku, aby šla někoho honit na cizí pozemek. K tomu přece potřebujeme povolení, chápete?“

„Jenže ten člověk se nechoval normálně,“ řekla jsem nejistě. „Co když je to cvok a zítra někoho zamorduje? Nebo jestli ho věznili, utekl a teď potřebuje pomoc?“

„Anebo přiletěl z Marsu a chce ovládnout svět,“ opáčil znuděně Adámek. „Jestli vy moc nečumíte na televizi. Sama říkáte, že jste ho zahlídla nejdřív přes jezero a pak potmě – což znamená, že jste nejspíš houby viděla. Třeba to byl majitel, dělal tam nějakou práci, ušpinil se a chtěl se jít vykoupat. Taký bych se choval divně, kdybych v takové situaci natrefil na ženskou, co výhrůžně mává větví. Vsadím se, že mlčel a schoval se, abyste ho nepoznala. A jestli to byla ženská, tak to bude tuplem tak.“

„A co žížaly? A pomalovaný obličej?“ odsekla jsem. „Vím, co jsem viděla – a bylo to jak z mizerného filmu.“

„No vidíte,“ řekl nadporučík vítězoslavně. „Takže to musí mít racionální vysvětlení. Co mě se týče, neviděla jste nic nebezpečného, rozhodně nic, kvůli čemu bysme takhle v noci

horempádem organizovali povolení k prohlídce. Abyste neřekla, sjeďu se tam kouknout přes plot – a taky brnknu majiteli. Ale víc udělat nemůžu,“ řekl důrazně. „A ani nevidím důvod.“

„Já tam vidím důvodů celou řadu,“ namítla jsem rozhněvaně.

„To posuzuju já, a ne vy,“ uřal mě s autoritativní konečností. „Co mě se týče, stal se jediný přestupek, a to ten, že jste ignorovala zákaz vstupu a přelezla závoru. Nikdo si nestěžoval, takže to necháme být. Nicméně propříště bude fajn, když přestanete bez dovolení trajdat po cizím pozemku.“

„Jasně. Tak mockrát díky,“ ucedila jsem, típla hovor a vztekle praštila s telefonem do peřin. Pak jsem hrábla po ručníku a začala si freneticky drbat vlasy. Pokus dobrý, ale nevyšel – a za daných okolností nic víc udělat nemůžu.

Nezbývá než vlézt do postele a pustit to z hlavy.

Nikdy jsem netrpěla na noční můry, i tak jsem ale spala neklidně a budila se sebemenším šustnutím. Naposled jsem v rodném domě nocovala před více než třemi lety a jeho zvuky, kdysi povědomé a domácké, se během špatného spánku násobily do intenzity filmových výbuchů. Jednou jsem se dokonce vymrštila z postele, přesvědčená, že někdo prudce rozrazil okno a vskočil dovnitř. Trvalo drahnou chvíli, než mi došlo, že jsem ho otvírala večer sama, abych po dusném dni vpustila do pokoje čerstvý vzduch. A že černá hromada uprostřed podlahy není odporná pokreslená bestie, nýbrž krosna s vyhřezlým oblečením, již jsem se večer neobtěžovala vybalit.

Krátce před sedmou ráno jsem toho měla dost, znechuceně odhodila propocenou peřinu a shrábla batoh. Uvařím si silné kafe a udělám pár snímků, dokud je venku ještě snesitelně. Když na to přijde, můžu to vždycky dospat přes den.

Zahrada se za ta léta téměř nezměnila. Chladné ranní slunce prosvítalo mezi listovím ovocných stromů a odráželo se v kapkách rosy, z trávy stoupal sytý, pavučinový opar. Oprýskaný stolek pod třešni stál přesně tam, kde jsem si ho pamatovala, a počmáraná dřevěná houpačka pořád visela z nejtlustší větve. Jen pískoviště zarostlo řídkými, suchými stébly, mezi nimiž vykukovala převrácená dětská motorka. Kyblíky a lopatky, jež tu ještě před třemi lety kralovaly, byly pryč, a s nimi i záplava barevných báboviček. Samozřejmě, zastyděla jsem se. Bíba už si na písku dávno nehraje.

Postavila jsem kouřící nápoj na stolek a na chvíli mě zaujal kontrast mezi modrými puntíky na hrnku, černočernou kávou a žlutým odrážedlem v pozadí. Pár metrů jsem si couvla, stáhla clonu na minimum a vycvakla pár hezkých snímků – záhy mi však došlo, že fotím bez potěšení a s podivnou tísní. Zase jsem si tedy sedla, natáhla nahé nohy na vlhký stolek a usrkla pití, které mezitím vychladlo na snesitelnou teplotu. Nebuď neurotická, napomenula jsem se. Tady mezi domy, navíc ráno, když jdou lidi do práce, by podivná nestvůra sotva unikla pozornosti. Jestli má dost rozumu, dřepí v kempu a nevystrčí nos.

Přesně v tu chvíli se však v trávě u plotu něco pohnulo. Otočila jsem se tak prudce, až kafe vychlístlo a tráva se naplnila černou rosou. „Kdo je tam,“ vyhrkla jsem přiškrceně.

Mezi stébly se důstojným krokem vynořil Sergej, sněhobílý kožich bez jediného smítka. Přejel mě hodnotícím pohledem, plavně vyskočil na stolek a přešel mi pomalu přes lýtka až na stehna. Tam očíchal hrneček, ohrnul nad ním nos a s nonšalancí aristokrata se mi uvelebil na klíně. Povzdechla

jsem si a s úlevou se opřela. Počítala jsem, že zvíře brzo zmizí, ale nemělo se k tomu – a když mě začalo významně šťouchat do dlaně, nakonec jsem povolila a pohladila ho po hedvábném kožíšku. Kocour naklonil spokojeně hlavu, ale když jsem ruku zase stáhla, nespokojeně cukl vousky.

Už už jsem se chystala shodit ho z klína, ale pak jsem si vzpomněla, že matka ani teta o něj nestojí, a přišlo mi ho líto. „Že ty jsi prostě sám,“ řekla jsem mu a kocour naléhavě zapředl. „Časem si zvykneš, kamaráde, však já si taky zvykla. Tentokrát tě podrbu, ale nepočítej s tím, že se skamarádíme – nikdy jsem si s kočkami nijak extra nerozuměla, a i kdyby, budu tu jen tři týdny. Žádné dlouhodobé vztahy, jasné? Jen malá rychlovka na zahradě a půjdeme každý svou cestou.“

Jeho přítomnost uklidňovala. Nepříjemný zážitek z kempu se mi pomalu vypařil z hlavy, pocit ohrožení zmizel a já se uvolněně se opřela a poddala se klidnému, rytmickému hlazení. V kombinaci s tichem v zahradě a jemným cvrlikáním ptáků to mělo meditativní účinek – postupně mi klesla ruka, hlava se stulila na opěradlo a v mysli se začala rozprostírat mírumilovná mlha. Zabořila jsem se do ní jako do čerstvě natřesené peřiny.

„Nespi,“ ozval se za mnou náhle dětský hlas. V mžiku jsem byla zase vzhůru.

„Brigitko,“ zaradovala jsem se a trochu se narovнала. „Zlatíčko moje. Co že jsi tak brzo vzhůru?“

Holčička stála v trávě bosa, v jedné ruce hrnek kakaa, ve druhé rohlík s máslem. Na první pohled jsem si uvědomila, jak vyrostla – určitě už mi sahala až pod bradu. Hnědé rozpramínkované vlasy se ometaly o ramena a obrovské tmavé oči se smály nad pihatým nosíkem, příliš dlouhé přední zuby jí dodávaly králičí vzhled. Na bílém tričku posetém drobkami se křenila dívka s mečem, opletená nápisem *be your own action hero*.

„Máme přece ještě školu,“ řekla káravě, sedla si naproti mně a levou nohu přitáhla k hrudníku. „Musím vydržet do příštího tejdne a pak konečně dostanem vysvědčení. Jako by nám ho nemohli dát hned! Vždyť už skoro nic neděláme.“

„Bíbo!“ zavolal z domu přísný tetin hlas. „Máš připravenou tašku do školy?“

„Jo,“ protáhla otráveně Brigita a zakousla se do rohlíku. „Stejně už nosíme jenom češtinu,“ pokračovala nevzrušeně, „a vykládáme si ve škole pohádky. Paní učitelka se rozhodla, že ten poslední tejdnen budem den co den dělat jednu pohádku – vždycky ji někdo musí číst z knížky, pak si o ní povídáme a nakonec kreslíme obrázek nebo tak něco. Předevčirem jsme dělali Zlatovlásku a včera Nesytu.“

„Nesytu,“ zaváhala jsem a dopila kafe, které mezitím úplně vychladlo. „To už jsem nejspíš zapomněla. O čem to bylo?“

„O takovým tom chlápku, co měl hrozně moc síly a byl strašně hnusnej. A udělal vždycky spoustu práce, jenomže ho stejně nikde nechtěli, protože děsně moc žral. Nakonec se dostal do pekla a sloužil tam čertům, vysloužil si kouzelný kabát a s ním dělal různý dobrý skutky. A král se z něj mohl úplně zbláznit a dal mu princeznu za ženu, jenže ta hrozně brečela, že je Nesyta slizkej a že ho nechce. A potom on vysvobodil zakletou duši nebo tak něco, ta ho proměnila v krásnýho rytíře a princezna se do něj samozřejmě hned děsně zabouchla. Prostě nuda, kraviny pro malý holky. Namalovaly jsme s Vanesou schválně místo Nesyty Hulka a paní učitelka nám příšerně vynadala.“

„Ty už koukáš na Hulka?“ zeptala jsem se jí nejistě.

„No, máma mi to pořád zakazuje,“ připustila Brigita a znovu ukousla z rohlíku. „Ale Vanesa si může pouštět, co chce, a když jdu k ní, díváme se spolu. A taky na Harryho

Pottera a Berušku a černýho kocoura a na klipy a na youtube. A někdy i na Pět nocí u Freddyho, když je její máma pryč – jsou tam takový hrozně strašidelný potvory, co na tebe zničehonic vyskočej, když to nečekáš. Dospělí kvůli tomu mají věčné kecy, ale já se nebojím. Já se vůbec ničeho nebojím!“

„Bíbo!“ ozvalo se znovu naléhavě z obýváku. „Kde lítáš? Vem si boty a honem do školy!“

„No jo,“ zavřeštěla podrážděně holčička, polkla zbytek rohlíku a obrátila do sebe poslední lok kakaa. „Budeš tu, až se vrátím, Viki? Těšila jsem se, že mi zase ukážeš karate, jako posledně v Praze!“

„To víš, že ukážu,“ zasmála jsem se.

„Bíbo!“ zavolala teta přísně a vynořila se na schodech. „Už je skoro půl! Přijdeš pozdě do školy!“

„Ježiš mami, vždyť už jdu,“ houkla Brigita, nechala hrnek hrnkem a rozběhla se do domu. Minula tetu, div ji neporazila, chvíli bylo z domu slyšet dupání a dvojhlasné volání a nakonec jsem zahlédla rozčepýřenou hnědou šošolku, jak se ve svižném tempu pohupuje nad okrajem plotu. Po pár krocích zamávala a několikrát nadskočila, takže se nad plotem objevila rozesmátá tvář. Nakonec zmizela mezi suchým listovým susedovic keřů.

Teta mezitím znovu vyšla z domu, v ruce hrníček a konvici s kávou. Sesula se ke stolu, z kapsy vytahaných tepláků vylovila krabičku s cigaretami a zapálila si. Pak se pohodlně opřela a zkrřížila kostnatá kolena.

„Opice jedna, člověk by se z ní zbláznil,“ postěžovala si. „To je pořád dokola! Ve škole se fláká, doma odmlouvá a jenom by věčně čuměla na televizi nebo lítala s Vanesou. Na domluvy kašle a trestů se nebojí, stejně si udělá svou – třeba minulý týden je tvoje máma nachytala až v lese pod Kavkami, postavily si tam bunkr. No věřila bys tomu? V necelestech devíti letech takhle daleko od domova.“

To mě doslova zalarmovalo. Poskočila jsem na židli tak, že byl Sergej v mžiku vzhůru a sletěl mi z klína. Nevnímal jsem ho. Myslela jsem jen na podivnou existenci v kempu.

„Ty ji necháváš samotnou lítat po lesích?“

„Copak se mě ptá?“ ušklíbla se teta a usrkla z hrnečku. „Jak je aspoň trochu hezky, nepořídiš s ní nic. Přejde ze školy, hodinu se handrkujem, než si konečně napíše úkoly, a pak zase zmizí. Mockrát jsem jí říkala, že si nepřeju, aby se toulala, ale je to úplně na nic. Buď se courá, kde nemá, nebo civí na něco zakázaného.“

Zamyšleně jsem se na tetu podívala. Mám ji plašit svým včerejším zážitkem, nebo ne? Když jí to povím, začne se hrozně strachovat – sama mám od té doby nervy nadranc. Jenže když nic neřeknu, dál nechá Bíbu, aby si běhala, kde chce. A pořád je lepší zbytečně se bát než zbytečně riskovat.

Začala jsme jí celou včerejší story pomalu a detailně vyprávět. Poslouchala mě nejdřív znuděně, pak nedůvěřivě a nakonec vylekaně. Když jsem se přiznala, že jsem si doplávala pro foťák, nesouhlasně spráskla ruce a při popisu setkání s nestvůrou si zděšeně přikryla ústa. Popsala jsem jí nechutný balík i podivné setkání a skončila lakonickým konstatováním, že policajt se mnou jednal jako s bláznivou hysterkou.

„Škoda, že jsem tu potvoru nevyfotila, to by mu zavřelo tlamu,“ posteskla jsem si. „Jenže mě to v tu chvíli vůbec nenapadlo – byla jsem ráda, že mám foťák bezpečně v batohu, a myslela jsem jen na to, jak odtamtud co nejdřív zmizet.“

„Zbláznila ses?“ zavrtěla teta hlavou. „Ty ses především vůbec neměla vracet! Vždyť ti to mohlo něco udělat. Na tvém místě bych odtamtud utekla, jak nejrychleji bych mohla. Vůbec bych se k tomu nepřibližovala!“

„Hele, já si uvědomuju, že to mohlo špatně dopadnout,“ pokrčila jsem rameny. „Jenže dobře víš, že focení je moje největší radost. Hraju si s tím foťákem každou volnou chvíli,

nacpala jsem do něj spousty peněz a myslím, že začínám být opravdu dobrá. Počkej, až ti ty fotky ukážu! Vždyť víš, jak moc bych si přála mít jednou výstavu, a včera jsem měla poprvé pocit, že mám v ruce senzační materiál. Takový, který by mi neodmítli v žádné slušné galerii. Nemohla jsem to tam nechat, teto! To bych se s tou potvorou radši poprala.“

Teta jen rezignovaně potřásla hlavou a típla cigaretu.

„Nicméně vyprávím ti to hlavně proto, že malá nemůže lítat venku sama,“ zpřísněla jsem. „Do kempu to není daleko, a jestli si dneska troufne až ke Kavkám, zítra může dostat chuť se vykoupat. Proč ne? Je na to zjevně zvyklá – nikoho se nezeptá, nic neřekne a jde si, kam chce. I kdyby jí nestvůra nic neudělala, úplně stačí, kdyby ji Bíba zahlídla. Z toho může mít taková holčička klidně noční můry.“

„Promluvím s ní, už žádné toulání,“ slíbila teta a dolila si vlažnou kávu. „Ale uvědom si, že pro tebe to platí taky. Já vím, těšila ses, že budeš chodit po výletech a fotit, ale to tě teď nesmí ani napadnout – kdyby se některé z vás něco stalo, vážně bych to nepřežila. Sed' doma, odpočívej, čti si, koukej na televizi nebo zajdi s mámou na pivo. Ale měj rozum a nikde nechod' sama.“

„Připadám si od včerejška jak strašpytel,“ řekla jsem sebe-kriticky. „Vylekalo mě i to, když na mě nečekaně bafł Sergej, a ještě pár dní se na procházku neodvážím. Jenže na druhou stranu nechci prosedět dovolenou u bedny. Moc jsem se sem těšila, byla jsem nadšená, že konečně přestanu věčně tvrdnout u počítače a třískat do kláves, že budu moct konečně do lesů. Budu volná – jen já a foťák. A teď tohle. Máš samozřejmě pravdu, že nemá smysl riskovat, ale uznej, že je to otrava.“

„Určitě se najde něco, co můžeš dělat,“ zamyslela se teta. „Někde se mi tu válí Věstník, je tam přehled akcí na tenhle měsíc. Tonda Doležal organizuje u Hvězdičků turnaj

v šipkách a v olbramovské knihovně bude nějaké folklórní vystoupení. A taky tam má přednášet nějaký chlap, co cestuje po světě a dělá prý úžasné sochy. Navíc mi tuhle povídala Boženka Doubravová, že s Bledou tváří chystají v Saloonu velkou grilovačku i s country kapelou. Celá osada se na to moc těší.“

Povzdechla jsem si. No bezva. Chtěla jsem chodit dlouhé trasy a dělat umělecké fotky – a místo toho budu utrácet čas na maloměstských akcích a pochybných přednáškách. To bude, panečku, dovolená.

„A nezapomeň, že tu teď máme novou galerii,“ dodala teta váhavě. „Mně se teda ty obrazy moc nelíbily a polovina z nich je navíc pěkně sprostá, ale to víš, já tomu nerozumím. Zato Alenka byla nadšená. Najdu ti její recenzi, chceš? Doslova o tom podniku básnila. Olbramov prý konečně přestane být zapadlá díra, kde se jakživ nic neděje, a objeví se tu opravdové vysoké umění. Nojo, mladí,“ dodala shovívavě a natáhla se pro cigaretu. „V jejím věku jsme byli všichni stejní.“

Promnula jsem si oči. Paráda – můžu marnit čas v galerii mazanic, které přišly světové mojí dvacetileté sestřence. Že jsem sem vůbec jezdila.

„Nebor si to tak, Viktoro,“ zvažněla teta, když viděla, jak se tvářím. „Co kamarádky? Nemohla bys aspoň zajít na kafčo se starými známými?“

„Kolik jich tady asi zbylo,“ ucedila jsem. „Kdo mohl, sbalil si saky paky už dávno. Mám větší šanci vidět se s nimi v Praze než tady.“

„Je tu přece Káťa,“ namítla teta.

Otevřela přitom znovu krabičku a škrtila zapalovačem. Pozorovala jsem ji, jak zkušeně tahá, aby se cigareta rovnoměrně rozhořela, a byla jsem ráda, že se chvíli dívá jinam. Nebyla jsem schopná ovládnout obličej, který se mi při zvuku Kátina jména poskládal do zahořklého origami.

Ano. Další důvod, proč jsem sem neměla jezdit – ale tetě to radši vykládat nebudu. Těžko by se jí chápalo, že kdybych si měla vybrat mezi telefonátem Kátě a novým setkáním s příšerou, vybrala bych si příšeru. Tady a teď. Okamžitě.

Sebeúctu má člověk jenom jednu.

Vybalila jsem si krosnu, dala si snídani a sešla dolů pomoci tetě s domácností. Sotva jsem začala mýt nádobí, nakoukla do kuchyně a spráskla ruce, že mám odpočívat. Souhlasný tón, kterým mluvila, však dával jasně najevo radost, že po mně nemusí poklízet jako po Bíbě. Pak mrkla na hodinky, vykřikla, že už je skoro devět a že jí šéfová vynadá. Důrazně položila na stůl starý Věstník, připomněla mi, že si mám Ale-nin božský výtvar přečíst, a zmizela ze dveří.

Nejdřív jsem zvažovala, že zajdu za mámou na statek, ale pak jsem si vzpomněla, jak rychle vrazí každé návštěvě do ruky vidle. I takhle ráno už se začínalo dělat vedro a během pár hodin bude jistě k zalknutí. Kdepak, ke koním ani náhodou! V takovém počasí je čištění stájí za trest – a má smysl nechat ho těm, co jsou za ně aspoň placení.

Vrátila jsem se do pokoje, zapnula notebook a zasunula SD kartu do čtečky. Chvilka napětí, chvilka strachu, jestli jsem se nezmýlila, jestli jsem se nepřecenila... Ale ne! Před mýma očima začala defilovat brána, hladina mezi lesy, ohořelý kiosky, holubi. Jezero s odlesky i bez, borovice, písek, loďka. A všudypřítomné slunce.

Fascinovaná jsem prošla celou sérii z kempu snad třikrát. Ano, upravit výřezy, doladit barvy, něco volá po černobílé,

něco po hrátkách s gamou nebo kontrastem, ale to už jsou drobnosti. Dokázala jsem to! Upřela jsem rozostřené oči do zdi, kde se jako v kině rázem objevily výjevy v technicoloru. Stojím v tiskárně, domlouvám formát a kvalitu papíru. Jedu autem s fotkami v kufru a předávám je ve vzdušné galerii s módní betonovou podlahou. Elegantní majitelka cvrliká a podkuřuje mi, mluví o nasvícení a rozmístění, o plakátech s mým jménem a ceně – ceně! – vypsané na každou fotku. Vernisáž v jezeře šampaňského, já středem pozornosti, kolem krouží pražská uměnímilovná smetánka a kritici pochvalně broukají. Než akce skončí, polovina fotek je prodaných a prachy bohatě stačí na nový luxusní objektiv. Ráno leží na kuchyňském stole stoh novin s mým jménem na titulce a ovacemi uvnitř, hrdá máma s dojatou tetou nesou dort na oslavu. Odpoledne volá National Geographic, jestli pro ně nechci pracovat. Odmítám je. Katedra fotky FAMU volala půl hodiny před nimi a já už kývla na plný úvazek.

Odtrhla jsem se od fascinující podívané a zabloudila očima zpět na monitor, kde se rýsovala ohořelá polena v božsky znepokojivé kompozici. Přestaň blbnout, napomenula jsem se. Možná bude lepší zkusit štěstí v nějaké malé galerii, ta olbramovská se nabízí úplně sama. Beztak nemám do čeho píchnout, tak o co jde? Neubude mě, když tam zajedu.

Sáhla jsem pro ohmataný Věstník, který se sám otevřel na dvoustraně s Aleniným článkem. Umění v Olbramově, křičel nadšeně titulek a perex hned dodával, že slavná malířka Chodorovská otvírá novou galerii na náměstí Jiřího z Poděbrad. Kromě stálé expozice jejích obrazů bude na místě i místnost zaměřená na dočasné výstavy. Ta brzy zahájí svou činnost kolekcí kovových objektů Jindřicha Kundráta a abstraktními malbami Davida Tamlina.

Pomalou jsem se prodírala Aleniným kostrbatým, nepřehledným slohem. Jádro poselství, zbytečně roztahané

na celou stránku, se dalo vyjádřit následujícími třemi větami: Helga Chodorovská, slavná umělkyně a profesorka malby na univerzitě v Los Angeles, se po letech emigrace vrátila zpět do Česka a usadila se na statku Na Kavkách. Zároveň koupila i dům v Olbramově a založila v něm galerii, co povznesne kulturního ducha městečka až ke hvězdám. Místní snobi od té doby óchají nad famózními plátny inspirovanými Dalím a Basquiatem a těší se na obrazy a sochy chlápků, o nichž nikdo v životě neslyšel.

S povzdechem jsem Věstník zase odložila. Ženská, co je schopná bez uzardění smíchat Dalího a Basquiata? To je teda pro Olbramov obrovská výhra, pomyslela jsem si. Ale konečně, no a co. Hlavní je, jestli má v té slavné výstavní síni volno a bude chtít moje fotky. Pak jí tu herezi proti umění klidně odpustím.

Snázila jsem se chvíli pracovat na výběru a úpravě snímků, ale kolem desáté už bylo slunce vysoko a v místnosti se začalo dělat horko. Napůl probdělá noc se začala připomínat a já se najednou přistihla, že mi padá čelo do klávesnice. Odložila jsem tedy notebook na prádelník, že si trochu pospím. V posteli však ležel stočený Sergej, o kterém jsem vůbec nevěděla, a jelikož jeho bílý kožich splýval s povlečením, našla jsem ho, až když jsem si na něj lehla. Dotčeně sebou mrskl, ale neurazil se a z postele nevystřelil, takže jsem ho musela vynést osobně a vyhodit na chodbu. Přesto ještě dobrých deset minut škrábal vytrvale na dveře, než to vzdal a já mohla konečně usnout.

